

Pohled z města

Na pokraji města v rušném odpoledni,
slunce vyzývající lidi.
V rušném odpoledni do zahrad vlétni,
lidé slunce opět vidí.

Páru křídel i nesoucí se havran,
tak dalece vyhlížející na místě samém.
Do uvolnění příjemného po chvíli padám
a probouzím v sobě křišťálový pramen.

Stíny slunce na kůži těla
už neřeknou mi více, co dělá,
už nepoví ani hlásku ze sebe,
ani pocit samotný, je mi cizí,
neklopím oči vzhůru do nebe,
přešla, utekla, vzdálila se vizi.

Jako listí na podzim opadlé,
i staré touhy svlékají svůj plášť.
I zloděj přislíbí, že neukradne,
a přesto neovládne svou touhu a zášť.

Na večeri v saku, do parku povolně,
vyhnout se tlaku, jít svévolně.
Někdo sdílí tvé pocity a nechává je plout,
jiný vlastníkem chce býti,
za každou cenu držet se pout
a s tebou ruku v ruce jíti.

Vítr mezi dlaněmi ukáže ti krásu volnosti,
tu cestu, kterou obešel jsi zkratkou sám,
tys uzavřel se do všedních marností,
do propasti sešel jsi a zůstal tam.
Smířil ses s tím, padat k nohám dam,
pro oddanost a štěstí.

Na pokraji města v pozdní hodinu,
Slunce, vyzývající lidi,
v pozdní hodinu odlučuje krajinu,
od života a světa, co vidí.

V krátkosti se z růže stane poupě,
dlouhá trasa je to cestou opačnou,
mnoho lidí cítí se skrz pocity hloupě,
jejich pohledy na svět do smrti jsou skoupé,
a opravdově se snad ani cítit nezačnou.

Na pokraji města v pozdní léta své,

on vyzývající lidi,
v pozdní roky, jež nejsou tak mdlé,
jež dávají mu sílu na to, jak svět vidí.

Bluesová nota

Bylo mnoho žen, jež toužily projít krajem s Vámi,
avšak Vy neustále ptali se ... Dá mi?
Nikdy nebyla vaše otázka natolik dobrá,
aby napravila chování člověka, zlobra,
aby napravila charakter Vaší touhy, chtíče,
nikoliv od srdce, jen od dvířek, chtěli jste klíče.

Ať už sebevíc, či méně krásnější byla,
byla svou a Vás jako duhu pila,
byla trním v oku, nožem v hrudi,
pohled na ni zdálky ze spaní Tě budí.
Tehle budík, který čas nemá nikdy daný,
bude nadosmrti do Vás vtištěn, vpsaný.

Chtěl jsem s ní zahrát na jednu notu života.
Chtěl jsem jen letět na autopilota.
Chtěl jsem na piano, s drinkem, s ní hrát.
Chtěl jsem v tu touhu a vášeň v ní splát.
Tak moc.
Navždy.
Nespočetněkrát.

Hluk v kavárně, dým doutníků a francouzský dip,
nadutá nálada chlapíků, ona a jediný slib,
že neodejdu bez sevření jejích rudých úst
v jediný pohyb, tón, vydaný notou blues.

V jedinou minutu ladného pohledu k ní
do sklenice plné ledu a koňaku zavoní
ten večer nádechem jemným jako sama noc.
Ten večer nikdo z nás nevolal o pomoc.

Šaty v růži, oblek tulipánů a hůlka gentlemana,
cesta k ní překážkami a trním přeplněná.
Nikdy však natolik, abych nechal se odradit,
jen ponořit se do hlasu, s ní se posadit.
Do koutu, za oponu, jak u slavných to bývá,
tam pro mě, pro nikoho jiného, potají zpívá.

Píseň, jež zní jen jednou a naposled,
než loď ponoří se do věčných hlubin.
Píseň, při níž člověk taje jako ve whisky led,
věčné hlubiny města Dublin.

Tak křehká chvíle impozantního verše noci,
měla mě celou dobu, i já ji, ve své moci.
Nebyla skulinka, kudy se vykrást z tohoto sevření,
můj čas v tomhle krámě nebyl ztracen,
přikován k nehnutému, klidnému sezení,
obyčejný večer, jenž byl hudbou zladen.

Nikdy víc neviděl a neslyšel jsem tuto dámu.
Nikdy víc nebyl jsem už v tomhle krámu.
Navždy byl však tento večer špičkou hrotu,
dodnes vzpomínám na její bluesovou notu.

Druhé tisíciletí

Závistiví lidé, zhrzené davy,
všichni hrdinové, ale prázdné síně slávy,
zkažená doba, vymřelé dobré mravy,
v nikom z nás ani špetka snahy.
Zamykáme se a schováváme před vrahy,
naivně myslíme si, že život není drahý.

Systému holdujeme, nazýváme jej životem,
skoro srovnatelný s bonmotem,
výhled z oken je naší jedinou svobodou,
avšak i ten překryt a omezen mříží kovovou.

Vysoké klece z betonových panelů,
věřící a skromní vymizeli z kostelů,
rodinné domy staly se z dálničních motelů,
místo řek jen pár kamenů,
místo přírody zohavená krajina,
druhé tisíciletí, lidstvo takto začíná.

Politika je jen hrou s penězi,
ten, kdo v ní je, vždy vítězí.
Jediný rozdíl je detail v zákonu občanském,
ve výběru soudcovy snídaně v podniku pekařském,
ve výběru výkupného či šedém rulandském.

Všichni žijí pro esko za mříží,
není snad nikdo, kdo se za ním neplíží.

Jen to pouhé „S“ zůstává tu stále,
i přesto, že se vytratily té a bé,
každý nemá svého krále
jako století dvacáté.

Smutný pohled na prázdná hřiště,
ujišťujeme všechny, že půjdeme tam příště,
ujišťuj nás, že všechno se sjedná,

příčemž polovina ani neví, kolik je 2+1.

Smutný pohled na planetu Zemi,
více místa pro nás takové už tu není,
více pocty zasloužila by si tato krajina,
jež nikoho od dob revoluce, nezajímá.

Druhé tisíciletí, lidstvo takto začíná.

Touha

Závěsy u oken, stále ještě při stěně,
postel rozestýlám pouze Štěstěně.
Svíčka nezhasíná dechem mým,
avšak svým knotem vyhořelým.

„Král noci“ mohl bych si říkat,
nespal jsem pár dní za sebou, už třikrát,
neměl jsem tušení, co se děje za mrznoucí stěnou,
měl jsem touhy a sny, jež noci mě ženou.
Šly bokem povinnosti, které braly mi sílu,
přidávaly práce a potřebného drilu.

Koukám skrz zarosená okna do zmrzlé tmy.
Koukám skrz duši a probouzím sny.
Jsem jako nekonečná kniha,
kterou chtěl bych číst znova, ale láká mne další díl.
Nespím a vím, čím je to vina,
a proč rozhodl jsem se splnit si cíl.

Pero sevřené pevně v pěst,
kolik že bylo hodin, kdy spát jsem šel?
Něco mezi čtvrtou, pátou, nebo v šest?
Říkali si: „Kam ten chlapec tímto spěl?
Od rána do rána nad stolem bděl,
snad svět, či sebe, změnit chtěl.“

Otázka za otázkou, či co bylo jak,
já plul tou nocí a byl tím světlem,
co uvidíš jen ve tmě, když ohlídněš se na maják,
světlem, jež rozsvítilo mnoho duší, i Betlém.

Netrpěl jsem nespavostí ani nedostatkem spánku,
četl existenci bytí i kouzelníka v krámku.
Netrpěl jsem jako jiní lidé v jejich peřinách,
ale vítal nový den v prvních vteřinách.

Seděl jsem a koukal jen tak do prázdna,
tento způsob a cesta velmi bojácná.

Ne pro všechny,
protože každý žije sny různým způsobem.
Ne pro všechny,
protože pro mě byly touhou, a nikoli úkolem.

Viděl jsem koberec snů každou nocí,
viděl každou hvězdu, jak nebem se nosí,
i měsíc, jenž svou září kolikrát mne k oknu přivedl,
abych svou pozornost malinko od papíru odvedl.
Přesto pohled na něj stále miluju,
tak jako na celou noční oblohu.
Občas však také lituju,
že tam nahoře s ním být nemohu.

A když pak v závěru koukám na svůj dnešní den,
co všechno dokázal jsem, a vůbec netušil, že mohu,
vidím, že plnil jsem si nejeden sen,
a děkovat za to můžu Bohu.